

blegnede med ét af Skam. »Nej,« sagde han derpaa med et Eftertryk, der forplantede sig helt ned i hans Fod, — og Blodørnen styrtede nedover Bakken, saa Skinne-Jernene sang. Og virkelig havde han heller aldrig saa stærkt som i dette Øjeblik følt, at han ikke hørte hjemme dernede i den halvmørke, beklumrede Stue, hvor hans Fader og Søsken nu sad midt i Vinternattens Æventyrpragt og sang Salmer og bad bange Bønner — en Slags Underjordiske, blinde for Lysets Glans, fulde af Gru for Livet og dets Herlighed. Han følte sig tusinde Mile borte derfra, i en hel anden Himmelegn, i Slægt med Solen og Stjernerne og de sejlene Skyer.

Tys! — Hans Øre opfangede med ét en gammelkendt Klang dernedefra . . . Kirkeklokkens Slag. Som et Budskab fra Underverdenen steg den op til ham gennem den sølvlyse Frostluft . . . elleve tunge, mørke, langsomme Slag. Hvor han hadede denne Lyd, der altid havde mindet ham om Faderens Stemme! Alle vegne og til alle Døgnet's Tider brød den skurrende ind i hans Lykkeverden . . . advarende, kaldende. Det var ikke muligt at flygte saa langt, at den ikke indhentede ham. Gik han om Foraaret ude paa Landevejene langt borte fra Byen og fangede Insekter; eller laa han om Sommeren i de lyse Nætters Tid og drev med en Baad ude paa Fjorden og trak Aborrer eller pilkede Gedder, . . . hvert Kvartér listede den sig ind i